

Anatomia humana

TRISTESA I ESPERANÇA

Jorge Bello

Quina tristesa, tot el que està passant a Catalunya. Les dues bandes van fer-se ferides profundes, i la pau, i l'harmonia, i la veritat, i el respecte ja no hi són.

Els dos bàndols van fer-s'hi mútuament unes ferides que trigaran molt de temps a guarir. O tal vegada no hi haurà mai cap guariment, perquè a les dues bandes n'hi haurà que vetllaran per mantenir obertes les ferides. És una història que, moderna, hi torna, i llavors pot haver-hi seqüeles, represàlies modernes.

Hem perdut la pau i l'harmonia, i la veritat, però jo no perdo l'esperança. Prou se sap que només la germanor, més enllà de la diferència o tot incloent-hi la diferència, és allò que ens fa persones.

Prou sabem també que només la veritat és allò que ens fa lliures. I sabem també que la resta, tota la resta, és populisme, és discurs demagògic, són interessos particulars, de família i de clan, de bandes i de bàndols.

Les dues bandes van mentir-nos una i una altra vegada, i amb histronisme van estripar-se les vestidures quan hi havia el públic adequat. Les dues bandes van mirar d'enganyar-nos, de fer-nos veure una realitat que no és la realitat.

Les dues bandes van menystenir les persones de pensament diferent, i van abusar de la llei. Les dues bandes van introduir el ganivet en la societat, a la feina, a la família. I van tallar, i fan molt de mal. Les dues bandes van mirar d'intoxicar-nos amb arguments visceralis. Van jugar amb foc, i ara crema.

Als dos bàndols van haver de canviar-se el nom per ocultar el passat, i sota la

Hem de recuperar la pau i l'harmonia, el respecte i la veritat, abans que cremin en la foguera de les vanitats

pell de xai s'amaguen ara les ungles de llop. Bàndols i bandolers dissimulen la corrupció i la incompetència, el nepotisme i les ànsies de poder.

Un bàndol purgava fa temps les pròpies files, i no fa gaire ho feia l'altre bàndol. El fet diferencial que ahir es proclamava aquí com un factor enriquidor és avui un material nociu, i ara ja no interessa què pot fer de positiu qui en sap; el que interessa és que sigui submis.

La purgació de les files i del pensament, i l'adaptació de la llei per tal de justificar allò que es vol fer per mantenir la pròpia posició, són tècniques característiques de les dictadures, i aquí són fetes per les dues bandes.

La violència contra les institucions n'és una altra, i les dues bandes van cometre aquest pecat. Uns contra les institucions de l'altre, i els de casa contra les pròpies institucions.

Ara és moment d'aturar aquesta espí-

ral cega de follia irracional perquè les conseqüències, fàcils d'imaginar perquè són fàcils de recordar, són una perspectiva esgarrifosa. Les dues bandes han d'aturar-se, i acceptar-se, perquè res serà mai més important que la pau i l'harmonia, i el respecte, i la veritat.

Res serà mai més important que la pau i l'harmonia a casa i al carrer, a la feina, a l'escola. Ens han tret la pau i l'harmonia, ara un bàndol, ara l'altre, amb l'argument pueril, ingenu, d'un món millor.

Però estem a temps de recuperar la pau i l'harmonia per a casa nostra i per a tothom.

També hem perdut la veritat. Fa temps que ningú diu la veritat, ni polític ni aspirant oportunista, ni els mitjans de comunicació, ni els savis tertulians, que n'opinen, i cobren.

Hem d'acceptar que ja no hi res a guanyar i sí molt a perdre. Hem d'admetre que els dos bàndols van fer-nos ferides. Hem de veure que el bandoler conserva un bon sou. Només la veritat ens fa savis, i ens fa lliures. Tota la resta és populisme, és enganyívol, és cosa de bandes, de bàndols i de bandolers.

Ara és moment d'entendre que cal recuperar la pau i l'harmonia, perquè res serà mai més important. Hem de veure que n'hi ha que volen la ferida, i per això incendien el discurs, cada cop més. Hem de veure la realitat, i ja no veure el somni.

És aquí on hem d'aturar-nos, i curar-nos les ferides els uns als altres, perquè ens estíem més del que sembla. I perquè hem de recuperar la confiança i el respecte, la veritat, la pau i l'harmonia.

www.bello.cat / jordibello@gmail.com

Tribuna

LO QUE PUEDA PASAR

Rafael Torres
Periodista

De lo que pueda pasar de aquí al domingo, y el domingo, y después del domingo, serán responsables quienes han inducido a una parte de la sociedad catalana a declararse en abierta rebeldía contra el mandato supremo de la Constitución, el que reconoce y ampara la soberanía del pueblo español, cuyos hijos, cuarenta y tantos millones de personas, son uno a uno y en conjunto los únicos titulares de la nación, de suerte que nada puede hacerse, y mucho menos sustraer una parte de ella, sin el acuerdo de todos.

Lo más probable y lo que la inmensa mayoría desea es que no pase nada, o, cuando menos, nada irreparable, pero si pasa, y a resguardo de las responsabilidades específicas en cada caso, la responsabilidad mayor recaerá sobre los políticos que pretenden ejecutar un golpe de estado para la apropiación de Catalunya, valiéndose de los recursos puestos en sus manos por el propio Estado para el servicio de todos los catalanes y escudándose en una masa adicta merced a un adoctrinamiento delirante, bien que también con el impagable auxilio de las torpes políticas de los diferentes gobiernos centrales y hoy con el de alguna formación política, como Podemos, ayuna de todo sentido de estado.

• LO MÁS SEGURO, y ojalá que así sea, es que nada pase (ni antes, ni durante, ni después del domingo) que hayamos de lamentar amargamente, pero si pasa, y nadie puede descartar que pase en el punto a que se ha llegado, serán los aventureros de la política que con sus trapacerías institucionales diseñaron la llamada «desconexión», los que habrán de rendir cuentas por ello, y no los de a pie que, llevados por sus legítimas aspiraciones y ensoñaciones, se están comiendo el marrón del caos callejero, de la inseguridad jurídica, de la escisión social, del empobrecimiento y de la alienación.

El Govern de la Generalitat y sus agitadores anexas serán los responsables de lo que pueda pasar, pero no como Artur Mas, que habiéndose declarado en su día único responsable de la performance del 9-N que tan cara les salió a los catalanes, se desdice e implora una *crowdfunding* o cuestación popular para no verse afectado en su economía personal por el ilícito que cometió. No pasará nada si insurrectos y fuerzas del orden se comportan como en general hasta ahora, con urbanidad y sosiego, pero si pasa, pues las masas en danza son festín de majaderos y provocadores, pocas dudas caben sobre de quién será la responsabilidad.

En memoria de Juan Pons Pons y María Cardona Dencar

■ «Diuem que allà tothom és lliure/ del sofriment i del dolor, / que poden veure la llum de Déu, / que tot és ple de pau i amor».

Algúen dijo que debemos conformarnos con los designios de Dios e intentar resignarnos; es cuanto pido en mi plegaria en bien de mis admirados amigos Cristóbal, Paqui y María tras sufrir la difícil prueba en tan solo tres meses ver partir a sus queridos padres, resulta doblemente doloroso.

Desde estos renglones me uno a los tres hermanos, hijos políticos Tolo y Feli; nietos Andrés, Noelia, María Esther, Cati, Aina y Marc; biznietos y demás fa-

milia, acompañándoles en el dolor.

MARGARITA CAULES I AMETLLER
• Bini-Repòs (SANT LLUÍS)

Sa festa des Caixers 2017: agraïment públic

■ L'associació Grup d'Amics de sa Festa des Caixers vol agraïr públicament a totes les empreses i entitats, Ajunta-

ment d'Alaior (brigada, Policia local), Centre Cultural d'Alaior; Creu Roja, Banda de Cornetes i Tambors d'Alaior; a la Banda de Música d'Alaior, a na Vicky de Ball en Línea, als glosadors Jaume Llambies, Joan Pons i Toni Rotger i al sonorador Llorenç Carreras, al DJ Chicha i al grup Dit i Fet d'Alaior, a tots els caixers, al fabioler i, en general, a tot el poble d'Alaior, per la seva col·laboració, disposició i ajuda que hem rebut un any més, per realitzar sa Festa des Caixers que es celebra al nostre poble.

Per al Grup d'Amics de sa Festa des Caixers ha estat un plaer i un orgull, veure que el divendres la gent va disfrutar amb el ball en línea, el glosat i ballant a sa Plaça amb un DJ; que el dissabte capvespre l'entrega de la

bandera al Club de Jubilats va ésser multitudinària i que el jaleo a sa Plaça va ser vist per moltíssima gent; que el diumenge matí la gent va poder sortir al carrer i anar a veure els cavalls mentres es feia la missa; que el jaleo i l'entrega de les canyes i culleretes va donar vistositat a n'aquesta festa; i que el diumenge fosquet sa Plaça es va tornar omplir per veure l'actuació del grup Dit i Fet; per tot això i molt més, reiterem el nostre agraïment.

Esperem que l'any que vé tornem a tenir el mateix suport de tothom per seguir realitzant aquesta festa, que a la fi, és motiu de germanor i unió del nostre poble.

A tots, moltes gràcies.

GRUP D'AMICS DE SA FESTA D'ES CAIXERS
• ALAIOR